

ק"פ 8551/12/16 - אבירם דהרי נגד יעקב שינדלר, רועי שינדלר

בית משפט השלום בבאר שבע

ק"פ 8551-12-16 דהרי נ' שינדלר ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני
הקובל
נגד
הנקבלים
כבוד השופט הבכיר ג'ורג' אמוראי
אבירם דהרי
יעקב שינדלר ע"י ב"כ עוה"ד שמואל קזס רועי שינדלר

החלטה

כנגד הנקבלים, שני אחים, הוגשה קובלנה פלילית המייחסת להם ביצוע עבירות של פרסום לשון הרע לפי ס' 6 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965.

על פי הנטען בכתב הקובלנה האישומים מבוססים על פרסום שהופיע בדף הפייסבוק של הנקבל 1 ועל תגובה לפרסום של הנקבל 2.

- בסעיף 5 לקובלנה נרשם כי: "ביום 25/12/15 פרסם נקבל 1 באתר הפייסבוק שלו כי הקובל קנה לשימוש האישי מכספי הארנונה של תושבי קריית גת ג'יפ נוצץ יקר ומנקר עיניים"

- בסעיף 13 לקובלנה נרשם כי: "בתגובה לפרסום הידיעה הכוזבת הנ"ל, פרסם נקבל 2 (אחיו של נקבל 1) תגובה כתובה פוגענית בזו הלשון "אפילו חברי כנסת אינם זכאים לג'יפ לכן... אין ספק שמדובר ברכב יוקרה, בטח לראש העיר שלא מצליח לגייס 30,000 ₪ למילגות".

הפרסום והתגובה מדף הפייסבוק של הנקבל 1 הודבקו לתוך כתב הקובלנה.

הקובל הגיש תצהיר עדות ראשית בצירוף נספחים והעיד כעד יחידי להוכחת האישומים.

בישיבה מיום 9/05/17 פסל בית המשפט כל שאלה בנוגע לנושאים פוליטיים ובעקבות כך גם את הסעיפים 10, 11, 12, 17, 26, 34, 46 (רישא) לתצהיר הקובל.

בסיום פרשת הקובל הגישו הנקבלים בקשה בטענת "אין להשיב לאשמה".

· לטענת ב"כ הנקבל 1 הפרסום המיוחס בקובלנה לא מפורט עפ"י דרישת הדין. נטען, כי הקובל לא פירט את המילים המדויקות שמהוות לשון הרע. עוד נטען כי הפרסום אינו כלול בפוסט ככתבו וכלשונו ומהווה

"שעטנז" פרשני של מספר אלמנטים הכלולים במקומות שונים בפוסט. בנוסף נטען כי הקובל לא הניח בפני בית המשפט תשתית עובדתית להוכחת יסוד הכוונה לפגוע, כנדרש בסעיף החיקוק.

· לטענת הנקבל 2 הפרסום המיוחס לו בתגובה לפוסט אינו מהווה לשון הרע וכל שכן שלא הוכח כוונה לפגוע כנדרש.

· הקובל מבקש לדחות את הטענה כי "אין להשיב לאשמה".

הבסיס הנורמטיבי לטענת "אין להשיב לאשמה" מקורו בסעיף 158 לחסד"פ, וההלכה היא כי כדי לחייב נאשם להשיב לאשמה די בקיומה של מערכת ראיות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראיות על כתפי הנאשם, כאשר בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט נדרש לשיקולי מהימנות, משקלן או סבירותן של הראיות, כך שכדי שטענה שכזו תתקבל על הנאשם להראות כי אין בראיות שהוגשו מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה אפילו ינתן להן מלוא המשקל הראייתי. (ראה ע"פ 732/76 כחלון ואח' נ' מדינת ישראל).

לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהובא בפני במסגרת פרשת התביעה וכן את טענות הצדדים, בבקשה ובתגובה, הגעתי למסקנה, כי דין הטענה להתקבל מהטעמים כדלקמן:

א. **פרק העובדות בקובלנה אינו תואם את תוכן הפרסום שצורף ואינו מציג את המילים המדויקות**

המהוות לשון הרע. המדובר ביסוד העובדתי עליו נסמך הקובל ובנסיבות בית המשפט התרשם כי הניסוח הלקוי פוגע בהגנת הנקבלים. לעניין זה מפנה בית המשפט לאמור ברע"א 2291/12 הלפרין נ' איצקוביץ: "כאשר המדובר בהוצאת דיבה, המילים (או המעשה לפי העניין) מהוות את הבסיס העיקרי להקמת העילה, ובלעדיהן אין. על כן, כבר נקבע, כי התובע על פי החוק אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא דיבתו, ועליו לציין בכתב תביעתו את "פירוט המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש התובע" ואשר מולידות לטענתו את עילת התביעה". הדברים נאמרו ביחס להליך אזרחי ומקל וחומר רלוונטיים לקובלנה פלילית ולקובלנה שהוגשה בעניינו.

ב. **הפרסום והתגובה אינם מהווים לשון הרע בחלופה הפלילית.** בחינת משמעות הפרסום והתגובה

נעשית מנקודת מבטו של האדם הסביר, ולא דווקא כיצד פורשו האמירות בפועל על ידי מי מהצדדים, וזאת בהתחשב בפירוש המילולי, הנסיבות החיצוניות שנלוו לפרסום והקשר הדברים בו נאמרו. (ראה ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר וע"א 1104/00 אפל נ' חסון). בענייננו, הלך הרוח ומערכת היחסים המהווה את הרקע לאירועים מחזקים את המסקנה שאין המדובר באמירות המהוות לשון הרע. הפרסום והתגובה לפרסום על רקע יריבות פוליטית שאין מקומה בגדרי הליך הקובלנה הפלילית. בית המשפט סבור, כי אין לאפשר שימוש באמצעי של הליך פלילי, על ידי צד לעניין, להמשך היריבות והטחת האשמות הדדיות, כפי התרשמות בית המשפט מהראיות שהובאו בפניו עד כה.

ג. **הקובל לא פירט ולא הוכיח את היסוד הנפשי הנדרש- פרסום בכוונה לפגוע.** בכתב הקובלנה

ובתצהיר אין כל התייחסות ליסוד הכוונה לפגוע, למעט טענה כללית בדבר סכסוכים פוליטיים שבית המשפט מצא, כי הם אינם ממין העניין בהליך הפלילי שבפניו. כך אף האמור בסעיפים 15, 16 ו-17 לתגובת הקובל אינם ממין העניין בהליך הפלילי, ואין בין הכוונה הנטענת לכוונה הנדרשת על פי הדין כל זיקה. יתרה מכך, הפרסום והתגובה לא היו מנותקים מהדברים שמסר הקובל בעצמו בישיבת המועצה (עמ 1 שורה 19 לתמלול ישיבת המועצה מיום 30/11/15) ומשכך הקובל לא ביסס את היסוד הנפשי הנדרש בדבר "הכוונה

לפגוע" כפי שפורש בפסיקה (רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן וע"פ 677/83 בורוכוב נ' יפת).

לאור כל האמור לעיל בית המשפט מקבל את טענת הנקבלים לפיה "אין להשיב לאשמה" ומזכה את הנקבלים מהעבירות המיוחסות להם בכתב הקובלנה.

מחייב את הקובל בהוצאות משפט ע"ס 3,000 ₪ בתוספת מע"מ שישולמו לנקבל 1 תוך 30 יום.

מחייב את הקובל בהוצאות משפט בסך 1,500 ₪ שישולמו לנקבל 2 תוך 30 יום.

מבטל הדיון הקבוע ליום 23/10/17.

לסגור התיק.

עותק יישלח לצדדים.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ז, 12 יולי 2017, בהעדר הצדדים.